

Odpovědnost státu za škodu a promlčení

Vzhledem k tomu, že podmínkou pro uplatnění práva na odškodnění nemajetkové újmy je zrušení rozhodnutí, které ke vzniku nemajetkové újmy vedlo, pro nezákonnost podle § 8 odst. 1 věta první zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a teprve tímto okamžikem je naplněn odpovědnostní titul státu, počíná subjektivní promlčecí doba běžet až ode dne právní moci kasačního rozhodnutí, tedy obdobně jako u nároku na náhradu škody podle § 32 odst. 1 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 446/2012, ze dne 14.8.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně M. B., zastoupené JUDr. V.H., advokátkou se sídlem v P., proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o náhradu škody a přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 103/2010, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2011, č. j. 17 Co 362/2011 – 197, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2011, č. j. 17 Co 362/2011 – 197, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 3. 2011, č. j. 19 C 103/2010 – 159, se v rozsahu zamítnutí žaloby do částky 890.000,- Kč s příslušenstvím zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 3. 2011, č. j. 19 C 103/2010 – 159, mimo jiné i v rozsahu zamítnutí žaloby do částky 890.000,- Kč s příslušenstvím. Té se žalobkyně domáhala po žalované jako náhrady nemajetkové újmy, která jí měla vzniknout v důsledku nezákonného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 2005, č. j. 14 Cmo 479/2004 – 89, k dovolání žalobkyně zrušeného usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2008, sp. zn. 29 Odo 50/2006, a spočívat v tom, že musela za asistence Policie ČR opustit svůj (družstevní) byt v P., K. a nastěhovat se do jiného, pronajatého bytu. Tím došlo k zásahu do práva žalobkyně na obydlí, soukromí, k zásahu do její intimní sféry, jenž trval až do 30. 9. 2009, kdy se žalobkyně mohla po novém rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 3. 2009, sp. zn. 14 Cmo 242/2008, do svého bytu vrátit.

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, že dne 11. 11. 2002 podal Ing. A. B. k Městskému soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal určení, že je členem Lidového bytového družstva Praha 8, neboť na něho zesnulý manžel žalobkyně, Ing. D. B., dohodou ze dne 1. 11. 1999 převedl svůj členský podíl v uvedeném bytovém družstvu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 7. 2004, č. j. 52 Cm 56/2002 – 60, žalobu zamítl z důvodu, že dohoda o převodu členských práv a povinností ze dne 1. 11. 1999 je absolutně neplatným právním úkonem. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 6. 2005, č. j. 14 Cmo 479/2004 – 89, změnil napadený rozsudek tak, že žalobě vyhověl, neboť podle jeho názoru dohoda o převodu členských práv a povinností je relativně neplatným právním úkonem. Žalobkyni (v tehdejší sporu v pozici žalované) marně uplynula promlčecí lhůta k dovolání se neplatnosti uvedené dohody a Ing. A. B. jako žalobce v původním řízení námitku promlčení uplatnil. Na základě tohoto rozsudku, který nabyl právní moci dne 15. 8. 2005, se musela žalobkyně za asistence Policie ČR vystěhovat z bytu v P., K. Uvedený

rozsudek však byl usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2008, č. j. 29 Odo 50/2006 - 134, zrušen. Veden právním názorem Nejvyššího soudu poté Vrchní soud v Praze vydal rozsudek ze dne 2. 3. 2009, č. j. 14 Cm 242/2008 - 200, kterým potvrdil zamítavý rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2004, č. j. 52 Cm 56/2002 - 60, neboť shodně se soudem prvního stupně a soudem dovolacím dospěl k závěru, že předmětná dohoda o převodu členských práv je absolutně neplatným právním úkonem. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 3. 2009. V mezidobí si žalobkyně byla nucena zajistit náhradní ubytování. Od 1. 1. 2006 do 31. 10. 2008, tedy po dobu 34 měsíců, obývala na základě nájemní smlouvy, uzavřené dne 1. 1. 2006 mezi ní a Ing. P. J., byt na adrese, okres P. - v.. Od 1. 11. 2008 do 30. 6. 2009, celkem tedy 8 měsíců, obývala žalobkyně na základě nájemní smlouvy, uzavřené s L. U., byt v P. - B.. Na základě smlouvy ze dne 7. 11. 2005 převedlo Lidové bytové družstvo Praha 8 předmětný byt do vlastnictví Ing. A. B. Právní zástupkyně žalobkyně vyzvala dopisem ze dne 4. 6. 2009 Lidové bytové družstvo Praha 8, aby protokolárně převzalo byt pod adresou P., K. a na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. 29 Odo 50/2009 - 134 a Vrchního soudu č. j. 14 Cmo 242/2008 - 200 jej předalo žalobkyni. Ing. A. B. se dopisem ze dne 30. 3. 2009 obrátil na žalobkyni a sdělil jí, že ačkoliv s rozhodnutími ve sporu vydanými nesouhlasí, je připraven jí byt předat. Dne 28. 7. 2009 byl k příslušnému katastrálnímu úřadu podán návrh na záznam vlastnického práva žalobkyně k předmětnému bytu a spoluvlastnickým podílům na společných částech domu. Tento návrh podepsali Ing. A. B. a Lidové bytové družstvo Praha 8, kteří dále uzavřeli dne 28. 7. 2009 ohledně předmětného bytu a společných částí domu a pozemku souhlasné prohlášení, v němž se shodli, že s ohledem na rozhodnutí Městského soudu v Praze, Vrchního soudu v Praze a Nejvyššího soudu Ing. A. B. vlastnické právo k těmto nemovitostem vůbec nevzniklo, žádná práva k nim nemá a jejich vlastníkem je Lidové bytové družstvo Praha 8. Žalobkyně dne 2. 9. 2009 uplatnila u žalované nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy v celkové výši 1.115.279,80 Kč, kterému nebylo ze strany žalované vyhověno.

Po právní stránce se odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, který zamítl nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, požadované žalobkyní ve výši 890.000,- Kč, s odkazem na ust. § 32 odst. 3 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění zák. č. [160/2006](#) Sb. (dále jen OdpŠk), neboť žalovaná důvodně vznesla námitku promlčení. Žalobkyně měla od 24. 3. 2009, kdy nabylo právní moci konečné rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, šest měsíců k tomu, aby svůj nárok předběžně uplatnila u žalované, což učinila dne 2. 9. 2009. Tím došlo ke stavení promlčecí lhůty. Žalobkyně podala žalobu v této věci dne 8. 4. 2010, kdy již promlčecí lhůta uplynula (dnem 24. 3. 2010).

Žalobkyně napadla rozsudek odvolacího soudu dovoláním, jež považuje za přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) a jehož důvodnost opírá o dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Dovoláním napadla tu část výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby na náhradu nemajetkové újmy ve výši 890.000,- Kč. Pokud jde o zásadní právní význam napadeného rozhodnutí ve věci samé, shledává jej žalobkyně v odlišné rozhodovací praxi soudů ohledně dovoláním nastolené právní otázky a v tom, že tato právní otázka dosud nebyla řešena dovolacím soudem. Konkrétně namítla, že soudy nesprávně aplikovaly ust. § 32 odst. 3 OdpŠk, když počátek běhu promlčecí lhůty vztáhly ke dni 24. 3. 2009 z toho důvodu, že v tento den nabylo právní moci konečné rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 3. 2009, č. j. 14 Cmo 242/2008 - 200. Žalobkyně se s tímto posouzením neztotožňuje, když za správný počátek běhu promlčecí lhůty označuje datum 30. 6. 2009, kdy se svépomocí nastěhovala do předmětného bytu, začala jej tedy pokojně užívat, a tedy až tohoto dne se dozvěděla o vzniku škody. Proto by běh subjektivní promlčecí doby měl začít až dne 30. 6. 2009, neboť pro počátek subjektivní promlčecí doby k uplatnění práva na náhradu nemajetkové újmy je rozhodující, kdy se poškozený dozví o vzniklé újmě. Tím, že žalobkyně mohla

nezákonným soudním rozhodnutím odňatá práva opět užívat, skončil protiprávní stav a k tomuto okamžiku teprve vznikla škoda v celém rozsahu. V posuzovaném případě je nutno oddělit škody vzniklé do 8. 4. 2009 od škod vzniklých později, tj. od 9. 4. 2009 do 30. 6. 2009. Ke dni 8. 4. 2009 mohla žalobkyně vědět pouze o vzniklých škodách do tohoto dne, nikoliv o škodách následných, které teprve měly vzniknout. Minimálně škody v podobě nemajetkové újmy vzniklé od 9. 4. 2009 do 30. 6. 2009 nemohly být v žádném případě promlčeny, neboť žalobkyně o těchto škodách nemohla ke dni 8. 4. 2009 vědět. V důsledku nezákonného rozhodnutí přišla o obydlí, intimní sféru a soukromí, neboť až do dne 30. 6. 2009 musela žít v pronajatém bytě. Teprve v uvedený den se jí podařilo nastěhovat se do předmětného bytu, o který však musela i poté právně bojovat, protože družstvo nerespektovalo rozhodnutí soudu a nadále ji odmítalo zapsat do seznamu členů. Za tohoto stavu tedy měly soudy přinejmenším náhradu nemajetkové újmy vzniklé do 8. 4. 2009 zamítnout pro důvodnost uplatněné námítky promlčení a náhradu nemajetkové újmy vzniklé od 9. 4. 2009 do 30. 6. 2009 žalobkyni přiznat. Zdůraznila, že v jejím případě šlo o trvajících újmu. Dále žalobkyně uvádí, že nemajetkovou újmu složenou z jednotlivých nároků, zejména ze ztráty obydlí, soukromí, resp. intimní sféry žalobkyně, včetně jejího rodinného života, je možno považovat za oddělitelné nároky, u kterých počíná běžet promlčecí doba zvlášť a samostatně, i když jde o nároky vzniklé ze stejného nezákonného rozhodnutí. Soudy se však tímto vůbec nezaobíraly, čímž je jejich rozhodnutí z tohoto pohledu nepřezkoumatelné. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu v části potvrzující zamítavý výrok soudu prvního stupně a v návaznosti na to ve stejném rozsahu i rozsudek soudu prvního stupně.

Žalovaná se k dovolání žalobkyně nevyjádřila.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zák. č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (viz čl. II., bod 7 zákona č. [404/2012](#) Sb.).

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

Přípustnost dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, může být založena výlučně podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., ve spojení s § 237 odst. 3 o. s. ř. Dovolání by mohlo být shledáno přípustným jen tehdy, jestliže by Nejvyšší soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu je po právní stránce ve věci samé zásadně právně významné (§ 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. - se zřetelem k nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, je zrušeno uplynutím doby dne 31. 12. 2012; k tomu viz i náleze ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 1572/11, dostupný na internetových stránkách Ústavního soudu, <http://nalus.usoud.cz>).

Podle § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží.

Dovolací přezkum je zde přitom předpokládán zásadně pro posouzení otázek právních, pročež způsobitým dovolacím důvodem je ten, jímž lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.). Jen z pohledu tohoto důvodu je možné (z povahy věci) posuzovat, zda dovoláním napadené rozhodnutí je zásadně významné.

Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť odvolací soud dospěl při posouzení otázky promlčení nároku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy, způsobené jí nezákonným rozhodnutím, k jinému řešení, než jakého bylo dosaženo v judikatuře

Nejvyššího soudu. Zároveň se Nejvyšší soud dosud nezabýval otázkou promlčení nároku na náhradu trvající nemajetkové újmy, za kterou odpovídá stát v režimu zák. č. [82/1998](#) Sb.

Dovolání je důvodné.

Žalobkyně se v rozsahu, který učinila předmětem dovolacího řízení, domáhala náhrady nemajetkové újmy, jež jí měla být způsobena nezákonným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 2005, č. j. 14 Cmo 479/2004 - 89, a měla spočívat v zásahu do jejího soukromí v důsledku nuceného vystěhování z žalobkyní v té době užívaného bytu. Nezákonnost uvedeného rozsudku odvozuje od toho, že byl k jejímu dovolání zrušen usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2008, sp. zn. 29 Odo 50/2006, po kterém Vrchní soud v Praze nově rozsudkem ze dne 2. 3. 2009, sp. zn. 14 Cmo 242/2008, rozhodl v její prospěch a žalobkyně se tak mohla do svého bytu vrátit dne 30. 6. 2009.

Podle § 32 OdpŠk nárok na náhradu škody podle tohoto zákona se promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí (odst. 1). Nejpozději se nárok promlčí za deset let ode dne, kdy poškozenému bylo doručeno (oznámeno) nezákonné rozhodnutí, kterým byla způsobena škoda; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví (odst. 2). Nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo (odst. 3).

Speciální úpravu promlčecích lhůt u nároku na náhradu nemajetkové újmy upravuje zákon č. [82/1998](#) Sb. v ustanovení § 32 odst. 3, který rozlišuje dva druhy nároků, a to nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklý v souvislosti s nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty první OdpŠk, a nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nepřiměřené délky řízení podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí OdpŠk. V obou případech zákon stanoví subjektivní promlčecí dobu 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě. Tato formulace byla zjevně inspirována určením počátku subjektivní promlčecí doby u nároku na náhradu škody, u kterého běží promlčecí doba ode dne, kdy se poškozený o škodě dozvěděl.

Pro určení počátku běhu subjektivní promlčecí doby u nároku na náhradu nemajetkové újmy je třeba určit, zda nemajetková újma vznikla, a kdy se o ní poškozený dozvěděl. Nemajetková újma je přitom čistě subjektivní kategorií, kterou lze prokázat jen se značnými obtížemi. I proto dospěl Nejvyšší soud ve Stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněném pod R 58/2011 (stanovisko a zde odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou veřejnosti k dispozici na jeho webových stránkách www.nsoud.cz) k závěru, že nemajetková újma vzniká v důsledku nepřiměřené délky řízení, a žádné důkazy v tomto ohledu soud v zásadě po poškozeném nepožaduje. Nemateriální újma spočívá ve stavu nejistoty ohledně výsledku řízení, do níž byl poškozený v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení uveden a v níž byl tak udržován (srov. bod V. uvedeného Stanoviska). Nemajetková újma poškozenému v důsledku nepřiměřené délky řízení vznikne v okamžiku, kdy poškozený začne délku řízení jako nepřiměřenou pociťovat, tedy zpravidla již v průběhu samotného řízení a okamžik vzniku nemajetkové újmy je tak shodný s okamžikem, kdy se poškozený o vzniklé nemajetkové újmě dozvěděl. Poškozený proto může v odůvodněných případech požadovat odškodnění vzniklé nemajetkové újmy již v průběhu řízení, ve kterém k tomuto nesprávnému úřednímu postupu dochází.

V posuzované věci odvozuje žalobkyně svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy od nezákonného

rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 2005 (srov. § 8 odst. 1 OdpŠk). Samotným vydáním daného rozhodnutí však žalobkyni jí tvrzená újma (zásah do práva na soukromí v důsledku vystěhování z bytu) nevznikla. Ke vzniku dané újmy došlo až v okamžiku, kdy byla žalobkyně nucena svůj byt opustit. Od této chvíle se začala dozvídat o vzniku své újmy ve smyslu § 32 odst. 3 OdpŠk, a to s ohledem na pokračující charakter dané újmy každý den až do doby, než v důsledku návratu žalobkyně do jejího bytu daná újma skončila (Nejvyšší soud k uvedenému dodává, že otázka, zda může žalobkyně požadovat náhradu nemajetkové újmy i za dobu předcházející dni 24. 6. 2006, kdy nabyl účinnosti zák. č. [160/2006](#) Sb., nebyla předmětem dovolacího řízení a Nejvyšší soud se k ní proto nemohl vyjádřit). Promlčecí doba by proto v případě daného nároku počala běžet od každého dne (a pro každý den), ve kterém žalobkyně svou újmu pocítovala.

Vzhledem k tomu však, že podmínkou pro uplatnění práva na odškodnění nemajetkové újmy je zrušení rozhodnutí, které ke vzniku nemajetkové újmy vedlo, pro nezákonnost podle § 8 odst. 1 věta první OdpŠk a teprve tímto okamžikem je naplněn odpovědnostní titul státu, počíná subjektivní promlčecí doba běžet až ode dne právní moci kasačního rozhodnutí, tedy obdobně jako u nároku na náhradu škody podle § 32 odst. 1 OdpŠk. Nejvyšší soud proto v rozsudku ze dne 21. 4. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2371/2009, uvedl, že není rozumného důvodu pro stanovení různého počátku běhu subjektivní promlčecí doby u nároku na náhradu škody podle § 32 odst. 1 OdpŠk a nároku na náhradu nemajetkové újmy podle § 32 odst. 3 OdpŠk (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2011, sp. zn. 30 Cdo 96/2011).

V posuzované věci proto počala šestiměsíční promlčecí doba (§ 32 odst. 3 OdpŠk) ve vztahu k nároku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy běžet dnem následujícím po právní moci kasačního usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2008 (§ 32 odst. 1 věta druhá OdpŠk), a to ve vztahu k nemajetkové újmě, kterou žalobkyně utrpěla do té doby. Dovodil-li odvolací soud, že promlčecí doba počala běžet až po dni právní moci nového rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, je jeho právní posouzení nároku žalobkyně nesprávné.

Zároveň však nelze přehlédnout, že kasačním usnesením Nejvyššího soudu nebyl odstraněn stav, který navodilo zrušené rozhodnutí Vrchního soudu v Praze a který žalobkyni působil újmu, jak je tomu třeba v případě zproštění obžaloby a újmy způsobené samotným trestním stíháním (srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2011, sp. zn. 30 Cdo 96/2011). K odstranění tohoto stavu bylo potřeba učinit další právní i faktické kroky, jež nebyly výlučně v dispozici žalobkyně. Proto je třeba uzavřít, že újma žalobkyně pokračovala i poté, co bylo první rozhodnutí Vrchního soudu v Praze pro nezákonnost zrušeno, a to až do dne, kdy se žalobkyně svépomocí nastěhovala zpět do svého bytu, tj. do 30. 6. 2009. Nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé žalobkyni v době od právní moci kasačního rozhodnutí Nejvyššího soudu do 30. 6. 2009 se promlčoval po jednotlivých dnech, ve kterých se žalobkyně o existenci své újmy dozvíдалa, a to v šestiměsíční promlčecí lhůtě (§ 32 odst. 3 OdpŠk).

Z uvedeného je zřejmé, že při stavění běhu promlčecí doby v průběhu předběžného projednání nároku žalobkyně po dobu šesti měsíců od 2. 9. 2009 (§ 35 OdpŠk), nedošlo k promlčení nároku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy, která jí vznikla v době od 8. 4. 2009 do 30. 6. 2009, neboť ohledně ní byla promlčecí lhůta podáním žaloby dne 8. 4. 2010 zachována.

Z uvedeného je zřejmé, že odvolací soud neposoudil správně otázku promlčení nároku žalobkyně na náhradu trvající nemajetkové újmy, způsobené jí nezákonným rozhodnutím. Nejvyšší soud proto podle § 243b odst. 2 části věty za středníkem o. s. ř. napadený rozsudek odvolacího soudu v daném rozsahu zrušil. Protože se důvod zrušení rozsudku odvolacího soudu týkal též rozsudku soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud podle § 243b odst. 3 věta druhá o. s. ř. také v daném rozsahu rozsudek soudu prvního stupně a podle téhož ustanovení vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody](#)
- [Nájemné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Péče o dítě \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o smlouvě budoucí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Autonomie vůle](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zmatečnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Střídavá péče](#)